

DVEŘE DOKOŘÁN

Jan 20,19-23

kázání ze soboty 19. 1. 2013 - br. Jonczy Radomír

Nic nedokáže člověka devastovat tak, jako nejistota a strach. Strach z vyhození od zkoušky, strach z míry svěřených povinností, strach ze ztráty zaměstnání, strach z utrpení, nemoci a smrti, strach o sebe a možná ještě větší strach o ty, na kterých mu záleží. Strach, strach, strach...

I. Příčina strachu Ježíšových učedníků

Strach je fenomén starý snad tak jako lidstvo samo. Báł se už kdysi dávno na počátku Adam ve chvíli, kdy poprvé zhřešil, a báli se, podle našeho dnešního textu, i učedníci Pána Ježíše. Co že je vlastně tak vyděsilo?

a) Strach z Židů

Jejich Pán a Mistr byl jako politický buřič popraven smrtí ukřižováním. Stávalo se, že k trestu smrti ukřižováním bývali odsouzeni i příbuzní a známí odsouzených. Není proto divu, že učedníci ve chvíli Ježíšova zatčení zmizeli a pečlivě se ukryli. Co kdyby je Židé Římanům také práskli? Petr se zprvu snažil se strachem bojovat. Zatčeného Ježíše následoval až na nádvoří velekněžského paláce. Když se jej však jeden z vojáků chrámové stráže zeptal, zda náhodou s Ježíšem nebyl při jeho zatčení v zahradě Getsemanské, vyděsil se natolik, že Ježíše zapřel a běžel za učedníky, aby se ukryl spolu s nimi.

b) Strach z neznámého

Dovedu si představit, že učedníkům nenaháněl hrůzu jen strach z Židů a jejich udání. Prvního dne po sobotě, tedy v neděli po Ježíšově pátečním ukřižování, se začaly dít podivné věci. Nejprve hned časně zrána příběhla od Ježíšova hrobu vyděšená Máří Magdaléna s informací o tom, že Ježíšův hrob je prázdný. Petr a Jan si vše běželi ověřit a v hrobě doopravdy našli jen pečlivě složená lněná plátna, do kterých byl Ježíš při uložení do hrobu zavinut. Zmatená Máří pak ještě na nějakou dobu zmizela a vrátila se s tvrzením, že u Ježíšova hrobu potkala zahradníka, ze kterého se po krátké rozmluvě vyklubal sám Ježíš. No řekněte, nevydělalo by vás to? Mrtví přece mají v klidu odpočívat v hrobě a ne se za bílého dne jen tak toulat po hřbitově.

II. Domnělá cesta k řešení strachu

Učedníci se tedy bojí, hodně se bojí, a za úvahu stojí, jak se své obavy pokoušejí řešit. Ukrývají se za zavřenými dveřmi blíže neidentifikovatelné místnosti. (Snad šlo o prostor, kterou si učedníci s Ježíšem těsně před velikonoce propůjčili ke společné večeři.) Reakce učedníků je přirozená. Společenství s jinými stejně postiženými lidmi může strach na chvíli eliminovat, nemůže se však stát jeho konečným řešením. I sedmero závor se přece dá při troše snahy vylomit :-).

Od Ježíšovy smrti uplynula dvě tisíciletí, a přesto se toho zas tolik nezměnilo. Mnozí z Ježíšových učedníků, tedy křesťané 21. století, dodnes žijí ve strachu. Schovávají se za zavřenými dveřmi svých sborů a kostelů, protože se obávají toho, co se děje venku, v hříšném a zkaženém světě. V jeden kruh je už žel nespojuje víra, láska a naděje, ale strach.

Jejich obavy mohou být někdy oprávněné, často se však učedníci 21. století děsí jen vlastních konspiračních teorií. Propadají dojmům, že je ghetto církve, sešněrované přísnými bezpečnostními opatřeními církevních směrnic a regulí, dokáže ochránit. Pro své děti budují vlastní církevní školy, opouštějí zkažená velkoměsta, izolují se od politického dění i od členů jiných církví... Jaké však bývá jejich rozčarování, když zjistí, že iluzorní představy ghetta svaté pohody nefungují, jak si představovali. Vyděšeně se pak často vrhají zpět do víru zkaženého světa a nechávají se jím cele pohltit. Prostě ode zdi ke zdi.

III. Opravdová cesta k řešení strachu

Náš dnešní příběh ukazuje, že k vyřešení problému fenoménu strachu vede jiná cesta. Řešení nepřichází zevnitř, ale z vnějšku. Učedníky nezachránily úpěnlivé modlitby ani plány duchovní obnovy. Strach je sevřel natolik, že už něčeho podobného nebyli schopni. Nakonec je zachránil Ježíš. Přišel. Nikdo jej nezval, dokonce s ním už nikdo ani nepočítal. Nikdo mu neotevřel. Přesto zavřenými dveřmi prošel, postavil se uprostřed nich a řekl: „*Pokoj vám.*“

Ono přání bylo v té době v židovských kruzích běžným pozdravem. Ježíš však své učedníky přáním pokoje nejenom pozdravil, pokoj, který v tu chvíli tolik potřebovali, jim osobně přinesl a daroval jim ho. Jen tak, bez jakékoli výčitky, bez jakýchkoli požadavků a podmínek.

Když to řekl, ukázal jim ruce a bok, a to nejenom proto, aby je ujistil, že je to doopravdy on, ale především proto, aby si uvědomili, že pravý pokoj souvisí s odpuštěním hříchů, které jim může zprostředkovat jedině jeho vlastní smířčí golgotská oběť a víra v ní.

Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Žádná jiná cesta k vypořádání se s fenoménem strachu a k vnitřní radosti neexistuje. Vlastní aktivity, i ty nejzbožnější, nepokoj člověka jen prohlubují, ale skutečné setkání s Ježíšem jej naplňuje radostí.

IV. Pokoj ke zvěstování

Ztracený pokoj však Ježíšovi učedníci nezískávají jen proto, aby si někde v tichu a ústraní svých shromáždění, sborů a kostelů dýchali na dušičku. Ježíš jim znovu řekl: „*Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.*“ Otevřete dveře svých shromáždění, vyjděte do ulic a řekněte lidem, že problém jejich strachu může být vyřešen. Nestrašte je blízcími se Božími soudy ani konspiračními teoriemi o zaručeném průběhu posledních událostí, ale zvěstujte jim evangelium, radostnou zprávu o tom, že Ježíšova oběť může člověku do srdce vrátit ztracený klid a pokoj. A o pokoji jim nejen povídejte, ztracený pokoj jim osobně ve svých shromážděních zprostředkujte.

Že na něco takového prostě nemáte? „Chůůů...“ „*Přijměte moc Ducha svatého.*“ Dechl na ně stejně tak, jako kdysi dávno na počátku, když vdechl v chřípí člověka, prachu ze země, dech života. (Gn 2,7)

Je jasné, že na to, abychom přinášeli lidem do života pokoj, nemáme. A nevybaví nás k tomu ani ty nejhlasitější a nejdirektivnější evangelizační apely, školení či programy. Kolik takových jsem už zažil. Žeň 90, Net 98, Sow one billion a další... I kdyby sestoupil anděl z nebe a tahal nás z našich ulit, nebude to stejně nic platné. Podobné výzvy a programy v nás vůči evangelizaci vyvolávají ještě větší averzi. Duch svatý z nás však může učinit nové stvoření, zbavit nás tak strachu a vybavit nás ke službě pokoje. Modlím se, aby to udělal, modlete se o to prosím spolu se mnou...

V. Projekt „Ráj, utopie nebo skutečnost?“

Někteří z vás se mne, po zveřejnění programu sborových aktivit na první čtvrtletí tohoto roku, ptali, proč jsem se v březnu s kázáním naplánoval na každou sobotu. Inspiroval mne k tomu příběh, o kterém jsme tady dnes společně přemýšleli. Napadlo mne, že bychom se s Ježíšovou pomocí a v moci Ducha svatého mohli pokusit pootevřít dveře našeho krásného nového sboru dokořán a do svého shromáždění pozvat ty, kteří žijí kolem nás a touží po pokoji.

Včera jsme se Markem Jonczym setkali se zástupci Českého sdružení CASD a docela nás zaujalo, když nám předseda sdružení bratr Zvolánek vyprávěl o tom, že když před čtrnácti dny jen tak inkognito navštívil náš sbor a dýchlo to tady na něj pokojem. Proč by něco podobného nemohli prožít i jiní. Myslím, že není třeba, abychom kvůli tomu organizovali nějakou zvláštní evangelizační kampaň. Pozvěme lidi na naše bohoslužby. Připravil jsem za tímto účelem sérii úvah s názvem „Ráj, utopie nebo skutečnost?“ Rád bych, abychom si prostřednictvím některých známých textů z knihy Genesis ve světě plném neklidu připomenuli několik základních principů, které odjakživa dělaly ráj rájem a které by nám i naší neklidné, vystrašené společnosti mohly pomoci najít cestu ke ztracenému pokoji. Modleme se nyní během klavírního přednesu za to, aby v našich řadách působil Duch svatý, aby nám daroval svůj pokoj a aby nám do cesty poslal někoho, komu bychom tento pokoj mohli zprostředkovat. Amen.

Poznámka: kázání bude uváděno uprostřed zpravodaje tak, aby ti, kteří si ho schovávají, měli k části s textem kázání elegantnější přístup a mohli ji jednoduše vyjmout a uschovat - kéž jim slouží! Ostatní laskavě čtenáře prosíme, aby tuto logiku přijmuli a vstřebali. Děkujeme!!!